

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 371/2017-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. augusta 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti Omnia ENVIRO, s. r. o., Závodie 71, Turzovka, zastúpenej advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Strapáč, PhD., s. r. o., Májová 1582, Čadca, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Strapáč, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 40/2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti Omnia ENVIRO, s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 40/2014 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 40/2014 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. Obchodnej spoločnosti Omnia ENVIRO, s. r. o., priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov), ktorú je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť na účet advokátskej kancelárie JUDr. Peter Strapáč, PhD., s. r. o., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 371/2017-14 z 19. júla 2017 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal sťažnosť obchodnej spoločnosti Omnia ENVIRO, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), na ďalšie konanie pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Cb 40/2014 (ďalej len „okresný súd“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na okresnom súde podala 1. októbra 2013 obchodná spoločnosť ZEGATRANS, spol. s r. o., žalobu o zaplatenie istiny 2 480 € s príslušenstvom proti odporcovi, ktorým je obchodná spoločnosť GAL CONSULTING s. r. o. Okresný súd vydal platobný rozkaz č. k. 34 Rob 223/2013-26 zo 7. novembra 2013, proti ktorému odporca podal včas odpor. Dňa 29. septembra 2015 podal žalobca návrh na zmenu účastníka konania na strane žalobcu, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením č. k. 33 Cb 40/2014-53 z 18. januára 2016, ktorým pripustil, aby do konania na miesto pôvodného žalobcu - obchodnej spoločnosti ZEGATRANS. spol. s r. o., vstúpil ako nový žalobca obchodná spoločnosť Omnia ENVIRO, s. r. o. Proti uvedenému uzneseniu podal žalovaný odvolanie, ktorému Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský

súd“) nevyhovel a potvrdil vecnú správnosť uznesenia okresného súdu uznesením sp. zn. 3 Cob 168/2016 z 29. novembra 2016.

3. Sťažovateľka adresovala okresnému súdu sťažnosť na prieťahy v napadnutom konaní, ktorú predseda príslušného súdu vybavil ako čiastočne dôvodnú, keďže v predmetnom konaní zistil určité obdobie nečinnosti, a to od 2. apríla 2014 do 30. septembra 2015.

4. Sťažovateľka činnosť okresného súdu v namietanom konaní považuje za neefektívnu, čím došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a je toho názoru, že procesnú aktivitu okresného súdu nemožno hodnotiť ako činnosť smerujúcu efektívne k meritórnemu rozhodnutiu veci v primeranom čase. Okresný súd nekonal podľa sťažovateľky viac ako dva roky a jeden mesiac od doručenia odporu voči platobnému rozkazu právneho zástupcovi sťažovateľky, pričom ide o jednoduchý právny spor o zaplatenie peňažnej sumy. Vo veci nebolo dosiaľ nariadené ani jedno pojednávanie. Sťažovateľka sa tak naďalej nachádza v stave právnej neistoty.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo obchodnej spoločnosti Omnia ENVIRO, s.r.o. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v právnej veci navrhovateľa Omnia ENVIRO, s r.o... Turzovka proti odporcovi GAL CONSULTING s.r.o... Žilina... vedenej pod sp. zn. 33Cb/40/2014, porušené bolo.

Okresnému súdu Bratislava I prikazuje, aby v konaní vo veci navrhovateľa Omnia ENVIRO, s r.o... Turzovka proti odporcovi GAL CONSULTING s.r.o... Žilina, vedenej pod sp. zn. 33Cb/40/2014, konal bez zbytočných prieťahov.

Obchodnej spoločnosti Omnia ENVIRO, s r. o... Turzovka priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 2 000,- EUR (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť spoločnosti Omnia ENVIRO, s r.o. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Obchodnej spoločnosti Omnia ENVIRO, s r.o... Turzovka priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške 312,34 EUR..., ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť [REDAKOVANÉ] a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

6. V rámci predbežného šetrenia veci si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu kompletný spisový materiál týkajúci sa predmetnej veci sťažovateľky vedený na tomto súde pod sp. zn. 33 Cb 40/2014, ako aj písomné vyjadrenie podpredsedu okresného súdu a zákonnej sudkyne.

7. Podpredseda okresného súdu listom sp. zn. Spr. 3108/2017 z 20. februára 2017 ústavnému súdu oznámil, že v namietanej veci zistil prietahy spôsobené nečinnosťou súdu v období od 30. decembra 2013 do 18. januára 2016. Nečinnosť však bola spôsobená objektívnymi dôvodmi, a to nadmernou zaťaženosťou zákonnej sudkyne, pričom každú vec musí vybaviť v poradí, v akom došla na okresný súd, čo neumožňuje konať bez prietahov.

8. Podľa zákonnej sudkyne, ktorej bola vec pridelená, vo veci priebežne koná a k prietahom došlo výlučne v období od 2. apríla 2014 do 30. septembra 2015, čo bolo spôsobené nadmernou zaťaženosťou súdneho oddelenia, nie jej subjektívnym zavinením. Tvrdenie sťažovateľky o tom, že okresný súd v danej veci nekoná dva roky a jeden mesiac, považuje za nedôvodné.

9. Z prehľadu a priebehu vykonaných úkonov vyplýva, že dosiaľ boli v predmetnej veci realizované tieto úkony:

- „1. Dňa 04.10.2013 doručená žaloba zo dňa 01.10.2013.*
- 2. Výzva zo dňa 16.10.2013 na úhradu súdneho poplatku.*
- 3. Dňa 07.11.2013 vydaný platobný rozkaz.*
- 4. Dňa 05.12.2013 podaný odpor voči platobnému rozkazu.*
- 5. Uznesením zo dňa 09.12.2013 vyzvaný žalovaný na úhradu súdneho poplatku za odpor.*
- 6. Prípisom zo dňa 09.12.2013 žalobca vyzvaný na vyjadrenie k odporu.*

7. Žalobcove vyjadrenie k odporu doručené súdu 30.12.2013.
8. Dňa 02.04.2014 spis prevedený do oddelenia 33 Cb.
9. Dňa 30.09.2015 žalobca navrhol zmenu účastníka konania.
10. Uznesením zo dňa 18.01.2016 súd zmenu účastníka konania pripustil.
11. Opakované doručovanie uznesenia o pripustení zmeny z dôvodu zmeny sídla žalovaného.
12. Odvolanie žalovaného doručené súdu 29.03.2016 voči uzneseniu o pripustení zmeny účastníka konania.
13. Súd dňa 30.03.2016 vyzval žalobcu k vyjadreniu k odvolaniu žalovaného.
14. Žalobcove vyjadrenie doručené súdu 14.04.2016.
15. Predloženie spisu Krajskému súdu Bratislava dňa 11.05.2016.
16. Uznesením Krajského súdu 29.11.2016 bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu BA I.
17. Spis vrátený Okresnému súdu BA I 21.12.2016.
18. Uznesenie doručené stranám sporu: žalobcovi - 30.12.2016, žalovanému- 10.01.2017.
19. Nariadenie pojednávania na 05.06.2017. “

10. V zásade rovnaké skutočnosti týkajúce sa chronológie úkonov okresného súdu a účastníkov konania zistil aj ústavný súd z obsahu sťažnosti a súdneho spisu, ktorý mu bol doručený 15. augusta 2017 spolu s vyjadrením predsedníčky okresného súdu, že netrvá na ústnom prerokovaní veci pred ústavným súdom.

11. Právny zástupca sťažovateľky nereagoval na vyjadrenie okresného súdu. Vo svojom oznámení z 2. augusta 2017 uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v predmetnej veci.

12. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

13. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

15. Vo vzťahu k namietanému základnému právu podľa ústavy z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nemožno primeranosť dĺžky civilného konania vyjadriť numericky, v zmysle určenia lehoty jej trvania, ktorú je vždy potrebné považovať za primeranú a ktorej prekročenie by bez ďalšieho značilo neprimeranosť doby občianskeho konania s následkami v podobe porušenia označených základných práv. Primeranosť dĺžky civilného konania je potrebné skúmať a preverovať v každom prípade jednotlivo v rámci konkrétnych okolností prerokovávanej veci. V tejto súvislosti už bol v judikatúre ústavného súdu i v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva pomenovaný celý rad kritérií, podľa ktorých možno posudzovať primeranosť dĺžky konania s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu. Ide o charakter prerokovávanej veci, teda hlavne o jej skutkovú a právnu zložitosť, závažnosť, rozsiahlosť či obťažnosť dokazovania, ďalej o spôsob správania účastníkov a súdu v priebehu konania, o posúdenie prípadných osobitných okolností, ktoré môžu spôsobiť prietahy v konaní, a tiež o to, čo bolo pri prerokovávaní veci pre sťažovateľa v hre, resp. aký malo konanie pre neho význam (porov. napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva *Philis proti Grécku*, 1997, *Pélissier a Sassi proti Francúzsku*, 1999, I. ÚS 257/08, I. ÚS 413/08 alebo I. ÚS 322/2010). Pri zvážení už uvedených kritérií je ústavný súd toho názoru, že sporná záležitosť sťažovateľky nebola v primeranej lehote prerokovaná a najmä právoplatne skončená.

16. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza spravidla až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý nahradil Občiansky súdny poriadok a ktorý vo svojich ustanoveniach upravuje zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania v čl. 17. Podľa § 100 ods. 1 OSP len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá (obdobne § 157 ods. 1 CSP). Podľa § 179 ods. 1 CSP pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, a podľa § 183 ods. 1 prvej vety CSP sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

17. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom konania vedeného okresným súdom je rozhodovanie o zaplatenie peňažnej pohľadávky s jej príslušenstvom, ktorá vznikla z titulu nezaplateného nájomného podľa uzavretej nájomnej zmluvy. Z hľadiska predmetu sporu ide o bežnú rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov. Ústavný súd nezistil takú zložitosť veci, ktorá by mohla odôvodňovať už takmer štvorročné trvanie tohto konania bez meritórneho rozhodnutia.

18. V rámci hodnotenia prípadných zbytočných prietáhov v súdnom konaní z hľadiska druhého kritéria ústavný súd zistil, že sťažovateľka a jej procesné správanie v konaní dosiaľ nemalo vplyv na dĺžku konania. Ústavný súd v tomto smere však považuje za dôležité zdôrazniť, že sťažovateľka sa stala účastníkom konania pred okresným súdom až právoplatnosťou uznesenia krajského súdu (10. januára 2017), ktorým pripustil zmenu účastníka konania, a tým vstúpila do konania namiesto pôvodného žalobcu. Uvedenú skutočnosť bolo nutné zohľadniť v súvislosti s rozhodovaním o finančnom zadost'učinení, pretože v čase, keď sťažovateľka nebola účastníkom konania, nemohla jej byť spôsobená ujma porušením označeného práva.

19. Sťažovateľka sa už raz obrátila so svojou sťažnosťou na ústavný súd, v ktorej taktiež namietala zbytočné prietahy v predmetnom konaní. Ústavný súd jej sťažnosť odmietol z dôvodu, že bola podaná neoprávnenou osobou, pretože sťažnosť podala v čase, keď ešte nebolo právoplatne rozhodnuté o zmene účastníka konania v napadnutom konaní (uznesenie sp. zn. III. ÚS 739/2016 z 25. októbra 2016). Pre úplnosť je potrebné ešte uviesť, že sťažovateľka podala sťažnosť na ústavný súd aj 24. marca 2016, ktorú ústavný súd odmietol pre neprípustnosť (uznesenie sp. zn. I. ÚS 411/2016 z 15. júna 2016) z dôvodu, že v tom čase nepreukázala účinne využitie iných právnych prostriedkov na ochranu jej práv.

20. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup okresného súdu v posudzovanom konaní. Ústavný súd konštatuje, že okolnosťou, ktorá narušila plynulosť konania vo veci sťažovateľky, bola, napriek pomerne často realizovaným úkonom, ničím neodôvodnená pasivita okresného súdu, ktorý vo veci samej nekonal bez toho, aby mu v tom bránila závažná prekážka, konkrétne v období od 9. decembra 2013, keď okresný súd vyzval sťažovateľku, aby sa vyjadrila k odporu. Vyjadrenie sťažovateľky bolo okresnému súdu doručené 30. decembra 2013, avšak ďalší úkon realizoval okresný súd až 18. januára 2016, keď uznesením rozhodol o zmene účastníka konania na strane žalobcu. Prvé pojednávanie vo veci nariadil okresný súd až 5. júna 2017. Za neefektívny postup okresného súdu považoval ústavný súd doručovanie uznesenia o zmene účastníka konania žalovanému, ak okresný súd bez toho, aby si pred doručovaním preveril aktuálnu adresu

sídla žalovaného, doručoval uznesenie na pôvodnú adresu sídla, a to 21. januára 2016. Z výpisu z obchodného registra však vyplýva, že už od 15. augusta 2015 mal žalovaný zmenenú adresu sídla, čo okresný súd zisťoval dodatočne 3. marca 2016 po tom, ako sa mu zásielka vrátila späť ako nedoručená. Uvedené rozhodnutie sa mu podarilo doručiť až na druhý pokus 21. marca 2016. Ak by si okresný súd uvedenú skutočnosť overil ešte pred doručením predmetného uznesenia, ušetril by si tým nielen čas spojený s jeho doručovaním, ale aj náklady spojené s opätovným doručením zásielky žalovanému.

21. Ústavný súd konštatuje, že hlavnou príčinou vzniknutej neprimeranej dĺžky súdneho konania je v predloženej veci predovšetkým nečinnosť okresného súdu v už uvedenom období, ktoré trvalo viac ako dva roky, a sčasti aj jeho neefektívny postup, ktorý nesmeroval k rýchlemu prejednaniu veci a k rozhodnutiu vo veci samej. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 109/07).

22. Ústavný súd rovnako s ohľadom na už uvedené kritériá posudzoval existenciu prípadných osobitných okolností, ktoré mohli spôsobiť prietahy v konaní, a uzavrel, že k týmto v konaní nedošlo. Napokon vzal ústavný súd do úvahy potrebu zistenia toho, aký význam má pre sťažovateľku predmetné konanie. V jej prípade ide o zaplatenie pohľadávky zo záväzku uzavretého v rámci jej podnikateľskej činnosti a výška pohľadávky predstavuje pomerne nízku sumu. Ústavný súd preto dospel k záveru, že predmetné konanie nemá dôležitý význam pre samotnú sťažovateľku.

23. Vzhľadom na uvedené nemožno doterajšiu dobu konania vedeného pred okresným súdom (takmer štyri roky od uplatnenia návrhu s prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľka vstúpila do konania až od 10. januára 2017) bez vykonania relevantných procesných úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci samej považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu sťažovateľky zaručenému čl. 48 ods. 2

ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené základné právo sťažovateľky bolo porušené (bod 1 výroku nálezu).

24. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

25. Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu pred okresným súdom meritórne skončené, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci nachádza (bod 2 výroku nálezu).

III.

26. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

27. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

28. Žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € odôvodnila sťažovateľka neúmerou dĺžkou konania, počas ktorého pretrváva jej právna neistota. Právna neistota spôsobuje sťažovateľke materiálnu aj nemateriálnu ujmu.

29. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade neprichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. K uvedenému záveru dospel ústavný súd na základe skutočnosti, že relevantná časť konania, v ktorom sa porušenie základného práva priamo dotýka sťažovateľky, trvalo od momentu, keď súd začal so sťažovateľkou ako účastníkom konania (resp. stranou sporu) konať a od tohto momentu (10. januára 2017) do podania sťažnosti uplynulo len desať dní. Pôvodný žalobca bol v tomto prípade pasívny a sťažnosťou sa nedomáhal vyslovenia porušenia namietaného práva v predmetnom konaní. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že jednou zo základných zásad práva je „vigilantibus iura scripta sunt“, teda bdelym patrí právo alebo nech si každý stráži svoje práva, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie na ochranu svojich práv vyžadujúc, aby aj sťažovateľ sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu.

30. Ústavný súd preto zastáva názor, že deklarovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, príkaz okresnému súdu konať bez prietáhov a priznanie náhrady trov konania je pre sťažovateľku dostatočným zadosťučinením, a preto jej sťažnosti v tejto časti nevyhoveli v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 4 výroku tohto nálezu).

31. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania pred ústavným súdom z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátom, ktorý si ich uplatňoval v celkovej sume 312,34 €, a to za 2 úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti), čo zodpovedá odmene, ako aj sume paušálnych náhrad za dva úkony právnej služby podľa § 11 ods. 3, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 € a hodnota režijného paušálu je 8,84 €.

32. Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

33. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2017